

Arrest

nr. 339 703 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, komt volgens haar verklaringen op 13 november 2023 aan in België en dient op 14 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 29 november 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 10 februari 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 5 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

"Volgens uw verklaringen bent u een Vietnamees staatsburger, katholiek en behoort u tot de Kinh etnie. U bent afkomstig uit het dorp Quang Phuong, district Quan Trach, provincie Quang Binh. U woonde in uw geboortedorp tot uw 18 jaar toen u in Da Nang gedurende één jaar een koksopleiding volgde die u niet afmaakte. In Vietnam verkocht u eten en soep aan een eetkraam.

Uw ouders, zus en broer wonen in uw voormalige woonst in uw dorp. Uw moeder werkt als landbouwer in de rijstteelt. Uw vader is werkloos, drinkt en slaat uw moeder. U besloot om Vietnam te verlaten en naar Hongarije te gaan om geld te verdienen. U sprak in Vietnam met een persoon die u voorstelde om in Hongarije te werken als gastarbeider. U had al reclame voor een dergelijke internationale arbeidsregeling gezien dus regelde via die persoon een visum voor Hongarije.

U verliet Vietnam in oktober 2023 en reisde met een geldig visum naar Hongarije waar u zo'n twee weken verbleef, aangezien u ter plaatse vernam dat er geen werk was. U nam vervolgens de trein naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 14 november 2023. U heeft Vietnam verlaten omdat uw vader drinkt en geen geld verdient, u medelijden heeft met uw moeder en zelf geld wilt verdienen in het buitenland om uw moeder te helpen. Bij terugkeer naar Vietnam vreest u uw moeder niet te kunnen helpen en niet behandeld te kunnen worden voor een gezwel op uw knie. Ter staving van uw verzoek om bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het GGVS stelt evenmin dergelijk noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Vooreerst blijkt dat dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U stelt namelijk een verzoek om bescherming te hebben ingediend opdat u hier kan werken en geld verdienen om uw moeder in Vietnam financieel te ondersteunen (CGVS p. 6). Hieruit wordt afgeleid dat u Vietnam heeft verlaten uitsluitend vanwege uw socio-economische situatie en geenszins door enige angst voor vervolging op basis van één van de bovenvermelde criteria.

Verder heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet loopt, noch blijkt dat er in Vietnam sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U stelt immers uitsluitend een verzoek om bescherming te hebben ingediend voor financiële redenen (zie supra) en vermeldt geen enkele vrees die verband houdt met risico's zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) of c) van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met voorgaande zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte haalt u aan dat u medische zorgen heeft door een gezwel aan uw knie en dat u zich de medische kosten neit kon veroorloven. Uw beweringen hieromtrent veranderen de bovenstaande appreciatie aldus niet. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

U legt geen enkel stuk neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

2.2. Op 7 december 2025 maakt verzoekster een medisch attest over, gedateerd op 2 december 2025, waarin wordt geattesteerd dat zij, omwille van haar gecompliceerde zwangerschap, niet aanwezig kan zijn op de terechtzitting. Ter terechtzitting wordt andermaal een medisch attest neergelegd, ditmaal daterend van 8 december 2025, doch inhoudelijk identiek aan het medisch attest van 2 december 2025. De raadsvrouw van verzoekster verzoekt om de behandeling van de zaak uit te stellen, aangezien verzoekster om medische redenen zelf niet ter terechtzitting aanwezig kan zijn.

De Raad wijst erop dat de procedure voor de Raad, met toepassing van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, een schriftelijke procedure betreft en dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat de verzoekende partij zelf in persoon ter terechtzitting aanwezig zou zijn. De Raad stelt voorts vast dat de advocaat van verzoekster op geen enkele wijze aanduidt waarom de persoonlijke aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk zou zijn voor de behandeling van haar zaak, noch welke gegevens verzoekster ter terechtzitting nog had willen aanbrengen of verduidelijken die niet reeds in het verzoekschrift zijn vervat. Tot slot dient te worden vastgesteld dat de ter terechtzitting aanwezige advocaat akkoord gaat met de vertegenwoordiging van verzoekster. Het verzoek tot uitstel wordt dan ook niet ingewilligd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Verzoekster betoogt dat het CGVS ten onrechte heeft geoordeeld dat de door haar aangehaalde feiten van louter socio-economische aard zijn. Zij voert aan dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van haar familiale situatie, die wordt gekenmerkt door ernstig en herhaald huiselijk geweld. Zij wijst erop dat uit haar verklaringen blijkt dat haar vader, een alcoholist, op regelmatige basis haar moeder slaat, wat verzoekster ertoe gebracht heeft Vietnam te verlaten. Verzoekster verwijst naar doctrine en internationale jurisprudentie over de interpretatie van het begrip “sociale groep” en voert aan dat zij behoort tot een welbepaalde sociale groep, met name vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Vietnam, en dat de Vietnamese autoriteiten geen bescherming bieden tegen dergelijk geweld. Zij wijst er aansluitend op dat zij vreest geen toegang te hebben tot de nodige medische zorg voor het gezwel aan haar knie.

Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, Human Rights Watch en het United States Department of State, alsook naar een artikel op de website van Vietnam Briefing en de *“Corruption Perception Index”* van Transparency International.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Verzoekster wijst erop dat zij Vietnam heeft verlaten om te ontsnappen aan een ernstige economische crisis, die haar en haar gezin in een extreme precare situatie heeft gebracht. Zij voert aan dat de beoordeling van het CGVS de psychologische en fysieke gevolgen van huiselijk geweld, evenals de economische moeilijkheden die de situatie kunnen verergeren, negeert en dat een meer gedetailleerde analyse van de lokale context essentieel is. Zij meent dat haar asielaanvraag en de door haar aangehaalde rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, en Human Rights Watch over de situatie in Vietnam erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam zal geconfronteerd worden met “*ernstige risico’s van lijden*”, en dat het derhalve noodzakelijk is om haar subsidiaire bescherming toe te kennen. Zij vervolgt dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in haar land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor haar bijzonder moeilijk maakt. Verzoekster besluit dat haar terugkeer naar Vietnam, in de context van extreme economische moeilijkheden en het risico op onoverkomelijke schuldenlast, haar zal blootstellen aan onwaardige levensomstandigheden, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3. Verzoekster vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en een nieuw onderzoek te bevelen.

3.4. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoekster de schending van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de door verzoekster aangehaalde asielmotieven geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, nu zij verklaart Vietnam te hebben verlaten om louter socio-economische redenen, met name om in het buitenland te werken en geld te verdienen teneinde haar moeder financieel te ondersteunen; (ii) verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, daar zij haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend op financiële motieven stoelt; (iii) verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er in Vietnam sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; (iv) in zoverre verzoekster zich beroept op haar medische problemen, met name een gezwel aan de knie en het onvermogen om de medische kosten te dragen, zij de hiertoe geëigende procedure dient aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Minister voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; en (v) verzoekster geen enkel document heeft neergelegd ter staving van haar verzoek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, katholiek te zijn en te behoren tot de Kinh-etnie. Zij stelt afkomstig te zijn uit het dorp Quang Phuong, gelegen in district Quan Trach (provincie Quang Binh). Zij verklaart er tot haar achttiende levensjaar te hebben gewoond, waarna zij gedurende één jaar een koksopleiding volgde in Da Nang, die zij niet voltooide. Nadien verkocht zij eten aan een kraam. Verzoekster verklaart dat haar vader werkloos is, alcohol drinkt en haar moeder mishandelt. Zij stelt dat zij Vietnam in oktober 2023 heeft verlaten om naar Hongarije te reizen met de bedoeling er te werken en geld te verdienen om haar moeder financieel te ondersteunen. Na een verblijf van ongeveer twee weken in Hongarije, waar bleek dat er geen werk beschikbaar was, reisde zij door naar België, waar zij op 14 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Vietnam haar moeder niet financieel zal kunnen helpen en dat zij niet zal behandeld worden voor een gezwel aan haar knie.

5.3.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor vertrek uit haar land van herkomst — met name dat zij Vietnam verlaten heeft om in het buitenland te gaan werken om zo haar moeder financieel te kunnen bijstaan— van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

5.3.3. Waar verzoekster betoogt dat haar vluchtmotieven niet louter economisch van aard zijn, en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het gegeven zij behoort tot de specifieke sociale groep van vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Vietnam, kan zij niet worden gevolgd.

Uit de stukken vevat in het administratief blijkt immers dat verzoekster steeds heeft verklaard dat zij Vietnam heeft verlaten om in het buitenland te kunnen werken en geld te verdienen teneinde haar moeder financieel bij te staan, aangezien haar vader werkloos is, een alcoholprobleem heeft en haar moeder mishandelt. Op geen enkel ogenblik doorheen haar asielpcedure heeft verzoekster aangevoerd zelf het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Bovendien blijkt nergens uit haar verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ of het CGVS dat zij bij terugkeer naar Vietnam vreest problemen te ondervinden met haar vader, dat zij door hem zou worden geïsoleerd, of dat zij door andere familieleden of derden zou worden blootgesteld aan geweld of bedreigingen. De Raad benadrukt dat het relaas van verzoekster uitsluitend betrekking heeft op de situatie van haar moeder en op haar wens om deze situatie vanuit het buitenland financieel te helpen verlichten. Het enkele gegeven dat verzoekster haar moeder financieel wenst bij te staan en/of moreel betrokken is bij haar situatie, volstaat niet om aan te nemen dat verzoekster tot de door haar omschreven sociale groep behoort, noch dat zij bij terugkeer naar Vietnam het risico loopt het slachtoffer te worden van huiselijk geweld. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij daar waar deze heeft geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde motieven van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde vervolgingsgronden.

5.3.4. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde medische problemen wijst de commissaris-generaal er voorts terecht op dat medische problemen, dewelke zij overigens geenszins staaft, op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoekster zich derhalve beroept op haar medische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Minister voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5.3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vertrekmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Vietnam een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In zoverre verzoekster zich beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en naar algemene landeninformatie hieromtrent verwijst, benadrukt de Raad dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in Belgisch recht– niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont niet aan dat de

socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde vertrekmotieven louter socio-economisch van aard zijn, en derhalve niet ressorteren onder of niet beantwoorden aan de bepalingen voorzien bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, nergens uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat het gegeven dat zij te weinig zou verdienen om haar moeder financieel te kunnen ondersteunen in haar hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoeksters bewering dat zij en haar familie zich in een extreme precaire situatie bevinden, een bewering betreft die middels geen enkel objectief stuk wordt gestaafd, en dewelke moeilijk te rijmen is met haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat haar zus thans hogere studies volgt en ook haar broer nog steeds naar school gaat (NPO CGVS, p. 6). Dient bovendien te worden aangestipt dat verzoekster haar middelbare studies heeft afgerond, en op de leeftijd van achttien jaar naar Da Nang verhuisde om er gedurende één jaar een koksopleiding te volgen, een opleiding die zij weliswaar niet voltooide. Verzoekster ging daarna aan de slag in een eetkraam (NPO CGVS, p. 3 en 5). Verzoekster was tevens in staat haar reis naar Hongarije en naar België te organiseren (NPO CGVS, p. 5). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster zich reeds zelfredzaam heeft getoond, alsook al enige werkervaring heeft opgedaan. Gelet op deze elementen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Vietnam werk te vinden en zo te voorzien in haar eigen levensonderhoud en haar moeder financieel bij te staan.

Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren, laat verzoekster na te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissing en/of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Met dit betoog werpt verzoekster geen ander licht op de voorgaande vaststellingen

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij onvoldoende op de bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kennelijk ongegrond is.

5.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

5.8. In zoverre verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd

gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “overduidelijke beoordelingsvergissing” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS